

Вечір

Борис Чигиринець

Весіннє небо сіросиве клоччя
Із вітром у мережку запліта...
І чую я із нетрів спів пророчий,
Що там, у нетрях, темрява зроста.

Вона пливе на вицвілих зірницях,
І холодком вечірнім обійма.
Берези йдуть, красуні білолиці,
У запахущий і п'яний туман.

І він іде – всевладний синій вечір,
Щоб на дорозі вовком залягти.
Щоб посвист вдаль послати молодечий,
І потім нишком по дворах пройти.

В туман хатки край лісу зодягнути,
І утекти у гущу через сад...
І стихне все... І гомону не чути,
І тільки зорі, наче виноград.

У золоті позаплітались грона
І манять землю крізь серпанок хмар...
Летять вітри на зоряні перони,
І семафором їм – Волосожар!